

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 792/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. decembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Gabrielom Blehom, L. Derera 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21 Ncb 53/2010 z 9. februára 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obo 64/2012 z 20. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. apríla 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“),

vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 21 Ncb 53/2010 z 9. februára 2012 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Obo 64/2012 z 20. novembra 2012 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že krajský súd napadnutým uznesením zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania. Odporcovi nepriznal právo na náhradu trov konania. V odôvodnení uznesenia uviedol, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal povolenia obnovy konania o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti [REDACTED] (ďalej aj „odporca“), pôvodne vedeného pod sp. zn. 20 Cb 28/2001, v ktorom bol rozsudkom krajského súdu č. k. 20 Cb 28/2001-102 z 20. februára 2003 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 25/2007 z 3. októbra 2007 právoplatne zamietnutý návrh na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia odporcu, ktorým valné zhromaždenie odporcu vyslovilo súhlas s prevodom obchodného podielu navrhovateľa na M. K. za kúpnu cenu 3 000 000 Sk. Zamietajúci výrok rozsudku bol odôvodnený nesplnením zákonných podmienok podľa § 131 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, pretože v konaní nebolo preukázané, že sťažovateľom tvrdené porušenie zákona, spoločenskej zmluvy, resp. stanov mohlo obmedziť jeho práva ako spoločníka, ktorý sa určenia neplatnosti uznesenia domáhal. Podľa názoru súdu uznesenie valného zhromaždenia odporcu obsahujúce súhlas na prevod obchodného podielu nie je zaväzujúce vo vzťahu k uzavretej zmluve o prevode obchodného podielu, a na jeho základe preto nie je možné sa ani domáhať prevodu obchodného podielu, teda v konečnom dôsledku toto uznesenie valného zhromaždenia práva navrhovateľa neobmedzilo. Za týchto okolností krajský súd v napadnutom uznesení uzavrel, že ani nové dôkazy, o ktoré sťažovateľ oprel návrh na obnovu konania, nemôžu mať vplyv na záver o nedôvodnosti návrhu na vyslovenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia

odporcu. V dôsledku uvedeného nie sú ani dôvodmi spôsobilými osvedčiť splnenie zákonných podmienok na povolenie obnovy konania.

3. Na odvolanie sťažovateľa o veci rozhodoval najvyšší súd, ktorý napadnutým uznesením potvrdil zamietajúce uznesenie krajského súdu, pričom sa v podstate stotožnil s jeho dôvodmi. Proti potvrdzujúcemu uzneseniu najvyššieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré bolo ako procesne neprípustné odmietnuté uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo V 11/2013 zo 17. decembra 2013.

4. Sťažovateľ v podanej sťažnosti najskôr rekapituluje svoju argumentáciu, ktorou odôvodňoval návrh na povolenie obnovy konania v konaní pred všeobecnými súdmi, namieta, že v čase podpisu spornej zápisnice a uznesenia valného zhromaždenia odporcu nekonal slobodne a vážne, ale v dôsledku vydierania a obmedzenia jeho osobnej slobody, čo zakladá absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Sťažovateľ ďalej uviedol, že nadobúdateľka jeho obchodného podielu M. K. je v tejto súvislosti ako spoluobžalovaná stíhaná v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 7 T 36/2010. Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje aj na závery znaleckých posudkov z odboru písomoznalectva a psychológie, ktoré nemohol použiť v pôvodnom konaní. Ústavnoprávna argumentácia sťažovateľa bola v sťažnosti obmedzená na nasledujúce:

„Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné.

Sťažovateľ je toho názoru, že uznesením krajského súdu v spojení s uznesením najvyššieho súdu bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nakoľko napadnuté rozhodnutia vydané v uvedených konaniach sú nesprávne, nedôvodné a vo svojej podstate neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň majú za následok porušenie označeného základného práva alebo slobody sťažovateľa.“

5. Sťažovateľ v petite sťažnosti navrhol, aby ústavný súd rozhodol nálezom tak, že uznesením krajského súdu, ako aj uznesením najvyššieho súdu boli porušené jeho označené práva, ďalej žiadal, aby ústavný súd zrušil obidve napadnuté uznesenie a vrátil vec na ďalšie konanie (krajskému súdu aj najvyššiemu súdu). Požadoval priznať aj náhradu trov konania v sume 340,90 €.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

7. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu

na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu

8. Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva princíp subsidiarity, podľa ktorého právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu predstavuje ústavný príkaz pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany, a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd mohol domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu bol sťažovateľ oprávnený podať odvolanie (zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že tak aj urobil). O odvolaní sťažovateľa bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd, ktorého právomoc vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodovať o jeho sťažnosti smerujúcej proti označenému uzneseniu krajského súdu. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti rozhodol o jej odmietnutí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu

9. Ústavný súd vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti sťažnosti smerujúcej proti postupu a rozhodnutiu najvyššieho súdu nepovažoval v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sťažnosť v tejto časti za oneskorenú, pretože lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu je v prípadoch procesného rozhodnutia dovolacieho súdu považovaná za zachovanú (pozri rozsudok ESLP z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54). V takýchto prípadoch sa potom lehota určená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde počíta od právoplatnosti procesného rozhodnutia dovolacieho súdu.

10. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, III. ÚS 142/2011). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený. Dôvodom odmietnutia návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej.

11. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym

orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

12. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s dôvodmi potvrdzujúceho uznesenia najvyššieho súdu. Najvyšší súd v jeho odôvodnení najskôr zhrnul podstatné dôvody uznesenia krajského súdu a odvolania sťažovateľa, aby na vlastné zdôvodnenie potvrdzujúceho výroku uviedol:

„Obnova konania predstavuje procesný inštitút, ktorý patrí do kategórie mimoriadnych opravných prostriedkov a môže smerovať len proti právoplatnému rozhodnutiu, ktorým bolo konanie skončené a zároveň ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej. Návrh na obnovu konania je prípustné podať len vtedy, ak existuje niektorý z dôvodov, taxatívne uvedených v ust. § 228 ods. 1 OSP, pretože uplatnením tohto procesného inštitútu dochádza k prelomeniu zásady nezmeniteľnosti právoplatného súdneho rozhodnutia, ktorá zabezpečuje právnu istotu. Z tohto dôvodu je uplatnenie tohto procesného inštitútu výnimočné.

Návrhom na obnovu konania sa navrhovateľ domáhal povolenia obnovy konania o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia odporcu (ust. § 131 Obchodného zákonníka) v konaní vedenom na krajskom súde pod sp.zn. 20Cb/28/2001. Návrh na obnovu konania smeruje proti právoplatnému rozsudku krajského súdu č.k. 20Cb/28/2001-102 z 20. februára 2003 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu č.k. 2Obo/25/2007 z 3. októbra 2007, ktorým bol zamietnutý návrh navrhovateľa o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia odporcu č. 1/5/2001 z 22. mája 2001, ktorým valné zhromaždenie odporcu vyslovilo súhlas s prevodom obchodného podielu navrhovateľa na M. K. za kúpnu cenu 3 000 000 Sk.

Domáhanie sa neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti podľa ust. § 131 Obchodného zákonníka predstavuje osobitnú právnu úpravu vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka upravujúcim neplatnosť právnych úkonov. Citované ustanovenie nezakladá relatívnu a ani absolútnu neplatnosť právnych úkonov v zmysle ust. § 37 a nasl. Občianskeho zákonníka. Neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti sa preto nemožno dovolávať podľa ust. § 37 a nasl. Občianskeho zákonníka, upravujúcich neplatnosť právnych úkonov (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo/22/1998). Pokiaľ ide o právnu povahu uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti, judikatúra najvyššieho súdu sa priklonila k názoru, že uznesenie valného zhromaždenia spoločnosti nie je právnym úkonom. Práve z tohto dôvodu neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti nie je možné posudzovať podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o neplatnosti právnych úkonov, ale len z hľadiska osobitnej právnej úpravy Obchodného zákonníka, so zreteľom na okruh oprávnených osôb,

lehoty na podanie návrhu, ako aj účinky súdom vyhlásenia uznesenia valného zhromaždenia za neplatné (ust. § 131 Obch.zák.). S poukazom na uvedené sú bez právnej relevancie námietky navrhovateľa v odvolaní, ktorý poukazoval na to, že krajský súd a následne aj odvolací súd mali posudzovať neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti odporcu podľa ust. § 37 anasl. Občianskeho zákonníka a ex lege prihliadnuť na absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že súd môže posudzovať platnosť alebo neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti len z dôvodu, resp. dôvodov, ktoré navrhovateľ, ako oprávnená osoba, uviedol v návrhu o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, a to v rámci prekluzívnej 3 mesačnej lehoty od prijatia uznesenia valného zhromaždenia, resp. odo dňa, keď sa mohol o uznesení dozvedieť v prípade, ak valné zhromaždenie nebolo riadne zvolané, pričom uplatnené dôvody už nemôže následne rozšíriť po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Ustanovenie § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka je z hľadiska svojho obsahu záväzné, pretože sa jedná o kogentné ustanovenie zákona.

Navrhovateľ podal návrh na obnovu konania z dôvodu, že dňa 26. apríla 2010, pri oboznamovaní sa s výsledkami dokazovania v trestnom konaní zistil dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 20Cb/28/2001 a tieto dôkazy podľa jeho názoru sú spôsobilé privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti odporcu, právoplatne skončenej v konaní vedenom pod sp. zn. 20Cb/28/2001. Týmito dôkazmi sú dva znalecké posudky. Ide o znalecký posudok č. 20/2010 z 8. apríla 2010, vyhotovený [REDAKOVANÉ], súdnou znalkyňou z odboru písmostnalectva, špecializácie psychológia písma, v ktorom znalkyňa stanovila, že všetky porovnávané podpisy vyhotovila jedna a tá istá osoba, pričom podpisy označené ako stopa č. 1-4 boli vyhotovené za iných exogénnych a endogénnych podmienok ako všetky ostatné porovnávané podpisy a vo vybraných podpisoch je jednoznačne možné identifikovať rukopisné znaky napätia a nátlaku. Ďalším dôkazom je znalecký posudok [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] č. 9/2008 z 15. júna 2008, podľa ktorého v dňoch 22. a 23. mája 2001, teda v čase, kedy došlo k podpisu zápisnice, navrhovateľ utrpel vážnu zdravotnú ujmu spočívajúcu v posttraumatickej zmene osobností po skutku zo dňa

22. mája 2001 s následkami až do súčasnosti. Podľa názoru krajského súdu vyššie uvedené nové dôkazy nemožno považovať za dôkazy, ktoré v prípade ich zohľadnenia by privodili pre navrhovateľa priaznivejšie rozhodnutie veci podľa ust. § 228 ods. 1 písm. a/ alebo b/ OSP, pretože tieto nemôžu mať vplyv na vyslovený záver súdov (krajského súdu a najvyššieho súdu v pôvodnom konaní sp.zn. 20 Cb/28/2001) o nedôvodnosti návrhu navrhovateľa o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti odporcu, keďže navrhovateľom napadnuté uznesenie valného zhromaždenia spoločnosti odporcu neobmedzuje práva navrhovateľa, nakoľko za rozhodujúcu skutočnosť tak krajský, ako aj najvyšší súd v pôvodnom konaní pod sp.zn. 20Cb/28/2001 považovali to, že akékoľvek uznesenie valného zhromaždenia, ktorým bol udelený súhlas na prevod obchodného podielu, samo o sebe nemôže byť na ujmu práv účastníka- spoločníka, ktorému bol tento súhlas daný, pretože uznesenie valného zhromaždenia spoločnosti nie je zaväzujúce vo vzťahu k uzavretiu zmluvy o prevode obchodného podielu a na jeho základe tak nie je možné sa ani domáhať prevodu obchodného podielu spoločníka, teda samo o sebe nemá žiadne konštitutívne účinky, dôsledkom ktorých by mohla byť ujma na právach navrhovateľa. Odvolací súd sa stotožnil s takýmto posúdením nových dôkazov- znaleckých posudkov č. 20/2010 a č. 9/2008, ktoré vzhľadom na vyššie uvedené nemožno považovať za také dôkazy, ktoré by mohli pre navrhovateľa privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci týkajúcej sa určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti odporcu podľa ust. § 228 ods. 1 písm. a/ alebo b/ OSP.

Odvolací súd tiež poukazuje na to, že návrhom na obnovu konania nie je možné domáhať sa ani nápravy prípadných pochybení súdu pri právnom posúdení veci v pôvodnom konaní alebo procesnoprávných väd, resp. samotného hodnotenia dôkazov súdom vykonaného podľa ust. § 132 a nasl. OSP, keďže k tomuto (podľa povahy rozhodnutia a povahy namietaného pochybenia) slúžia iné opravné prostriedky, ktorými sú odvolanie, resp. dovolanie...

Po preskúmaní napadnutého uznesenia a konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací dospel k záveru, že krajský súd rozhodol správne, keď zamietol návrh navrhovateľa na povolenie obnovy konania z dôvodov v ňom uvedených vzhľadom na neexistenciu zákonných podmienok pre povolenie obnovy konania podľa ust. § 228 ods. 1 OSP.

S poukazom na vyššie uvedené najvyšší súd navrhovateľom napadnuté uznesenie krajského súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania podľa ust. § 219 ods. 1 OSP potvrdil.“

13. Z odôvodnenia sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu jasne a zrozumiteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré najvyšší súd rozhodol tak, že potvrdil uznesenie krajského súdu. V odôvodnení napadnutého uznesenia dal najvyšší súd sťažovateľovi podrobnú odpoveď na to, prečo v okolnostiach jeho obchodnoprávnej veci neboli naplnené predpoklady pre povolenie obnovy konania. Ústavný súd preto konštatuje, že právne závery najvyššieho súdu nevykazujú znaky arbitrárnosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým zásadne poprel ich účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05). Skutočnosť, že sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08).

14. V uznesení najvyššieho súdu teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu. Pokiaľ teda ide o namietaný zásah do základného práva na súdnu ochranu sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd uzatvára, že uznesenie najvyššieho súdu je vnútorne logické a konzistentné, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie uznesenia, nie je arbitrárne a zrozumiteľným spôsobom dáva odpoveď na otázku, prečo najvyšší súd na odvolanie sťažovateľa potvrdil uznesenie krajského súdu. Inak povedané, v sťažnosti absentuje ústavno-právny rozmer, čo je zvýraznené aj jej vnútornou štruktúrou a odôvodnením. V jeho rámci totiž prevažuje snaha sťažovateľa predložiť ústavnému súdu svoj pohľad na dôkaznú situáciu (tvrdené nové dôkazy) a právnu stránku veci v rovine výkladu jednoduchého (v zmysle podústavného) práva. Sťažovateľ v sťažnosti, rovnako ako

v jeho podaniach adresovaných všeobecným súdom sústredil svoju pozornosť na tvrdenú nezákonnosť uznesenia valného zhromaždenia odporcu z dôvodu absencie jeho slobodnej a vážnej vôle podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Tvrdený zásah do označených práv sťažovateľa však nie je odôvodnený žiadnou ústavnoprávne relevantnou argumentáciou, sťažnosť vykazuje skôr znaky „ďalšieho“ opravného prostriedku v rovine všeobecného súdnictva.

15. Naopak, najvyšší súd dal sťažovateľovi rozsiahlu, podrobnú, skoršou judikatúrou podporenú odpoveď na všetky relevantné hmotnoprávne ako procesné otázky, ktoré v jeho veci museli byť vyriešené. Najvyšší súd najskôr vymedzil všeobecne obnovu konania ako mimoriadny opravný prostriedok, zákonné podmienky, za ktorých prichádza do úvahy jej povolenie, ako aj podstatu rozhodovania o návrhu na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, ak je v rozpore so zákonom, spoločenskou zmluvou alebo so stanovami. Subsumpciou konkrétnych skutkových okolností dospel k záveru, že nie je naplnená dikcia § 131 ods. 2 Obchodného zákonníka, keďže sporným uznesením valného zhromaždenia odporcu nemohlo dôjsť k obmedzeniu práv sťažovateľa, čo je podľa citovaného ustanovenia zákonným predpokladom pre vyhovujúci výrok v tomto type konania pred všeobecnými súdmi. Z uvedeného dôvodu potom neprichádzalo do úvahy ani povolenie obnovy konania, pretože tu absentovala možnosť priaznivejšieho rozhodnutia pre sťažovateľa.

16. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Pre nedostatok právomoci pritom neprislúcha ústavnému súdu vylepšovať či dopĺňať dôvody napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a citovaných právnych normách. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím

na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

17. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní neprichádzalo do úvahy rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti by bolo vyhovené (zrušenie uznesenia krajského súdu aj uznesenia najvyššieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie obidvom všeobecným súdom, náhrada trov konania). Len na upresnenie ústavný súd dodáva, že sťažovateľom navrhované vrátenie veci na ďalšie konanie aj vo vzťahu ku krajskému súdu aj vo vzťahu k najvyššiemu súdu ako odvolaciemu súdu neprichádza vôbec do úvahy. V zhode s už definovaným princípom subsidiarity by totiž aj v prípade úspechu sťažovateľa prichádzalo do úvahy iba zrušenie uznesenia najvyššieho súdu a vrátenie mu veci na ďalšie konanie, a to v štádiu konania o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2014